taget Straffedommen i sin Haand, kunde han have gjort den haardere."

„Hvad har jeg da gjort Dig og Jer alle, at jeg ikke kan være i Fred? Det er for Pengenes Skyld, I forfølger mig. I Løfven skal jeg kaste dem, saa kan hvem der vil fiske dem op."

Hun holdt Hænderne for Øjnene og græd af Harme.

Da rørtes Poetens Hjærte. Han skammede sig over sin Strænghed. Hans Stemme blev øm.

„Ak, Barn, Barn, tilgiv mig! Tilgiv den fattige Gøsta Berling! Ingen bryder sig om, hvad saadan en Pjalt siger eller gør, det ved Du jo. Ingen græder over hans Vrede; lige saa gærne kunde man græde over en Mygs Stik. Vanvid var det, men jeg vilde hindre, at vor skønneste og rigeste Pige skulde gifte sig med den gamle. Og nu har jeg kun bedrøvet Dig."

Han satte sig i Sofaen ved Siden af hende. Sagte lagde han sin Arm om hendes Liv for med kærtegnende Ømhed at støtte og oprette.

Hun trak sig ikke bort. Hun trykkede sig ind til ham, slog sine Arme om hans Hals og græd med sit skønne Hoved paa hans Skulder.

Ak, Poet, stærkest og svagest blandt Mennesker; ikke var det om Din Hals, disse hvide Arme skulde hvile.

„Om jeg havde vidst dette," hviskede hun, „aldrig havde jeg da taget den gamle. Jeg har set paa Dig i Aften, ingen er som Du."

Men mellem blege Læber frempressede Gøsta:

„Ferdinand."

Hun bragte ham til Tavshed med et Kys.

„Han er ingen Ting, ingen er noget, ingen uden Du. Dig skal jeg være tro."

„Jeg er Gøsta Berling," sagde han mørkt, „med mig kan Du ikke gifte Dig."

„Du er den, jeg elsker, den første blandt alle Mænd er Du. Ingen Ting behøver Du at gøre, ingen Ting at være. Du er født Konge."

Da brusede Poetens Blod. Hun var skøn og yndig i sin Kærlighed. Han sluttede hende i sin Favn.

„Hvis Du vil blive min, kan Du ikke blive i Præstegaarden.